

ת"פ 21879/03/20 - מדינת ישראל נגד נדים אבו נגמה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21879-03-20 מדינת ישראל נ' אבו נגמה

לפני	כבוד השופט איתן כהן
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	נדים אבו נגמה

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות **בהחזקת נשק**, עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

העובדות שבהן הורשע הנאשם

2. על פי העובדות שבהן הורשע הנאשם בהכרעת הדין, עובר ליום 12.10.2018 במשך כשנה החזיק הנאשם בשטח אחסון בתוך בית שבו הוא מתגורר בעיירה א-ראם, באקדח חצי אוטומטי מסוג גל ACP בקוטר 45 מ"מ שמספרו הסידורי 55800643 אשר בכוחו להמית אדם; במחסנית ריקה ומתאימה לאקדח; ב- 21 כדורי אקדח בקוטר 45 מ"מ; וב- 26 כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ. הנאשם לא היה בעל רישיון לשאת את האקדח ומעולם לא החזיק ברישיון לנשק.

הנאשם הורשע על כך שהחזיק בכלי-נשק, בתחמושת, ובאביזרי נשק ללא רשות על פי דין.

תסקיר שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 17.08.2022. כדי לשמור על צנעת הפרט של הנאשם אפרט את עיקרי הדברים בלבד.

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי, התעסוקתי של הנאשם. הנאשם בן 46, נשוי ואב לשישה ילדים בגיל 6-18. לדבריו סיים 8 שנות לימוד וכיום הוא עובד בהסעות. בשנת 2017 נרצח אחד מאחיו על רקע סכסוך בתוך המשפחה המורחבת, ולאחר הרצח חתמו הצדדים על "הודנה" הכוללת רגיעה והרחקה.

הנאשם נעדר עבר פלילי קודם.

בהתייחסו לעבירה הנוכחית שלל הנאשם את המיוחס לו, וטען שלא היה מודע להימצאות האקדח בביתו. הנאשם הבהיר שהבית שבו נמצא האקדח שייך להורי אשתו, וכי התגורר בו לתקופה קצרה בלבד בשל קשייו הנפשיים ורצונו להתרחק מבית מגוריו. הנאשם שלל כל כוונה, תכנון או רצון לפגוע באדם אחר וכן שלל את החזקת האקדח כאמצעי להגנה עצמית. נוכח דבריו עלה קושי לבחון את המניעים שעמדו ברקע לעבירה.

כגורמי סיכון לעבריינות חוזרת, צוינו: שלילת העבירה לצד קיומם של משבר ומצוקה בעקבות רצח האח שטרם עובד.

כגורמי סיכוי לשיקום, צוינו: גדילה במשפחה המנהלת אורח חיים תקין ושאיפות לניהול אורח חיים תקין; היעדר דפוסים עבריינים מגובשים; גילוי חששות מהשלכות ההליך המשפטי הנוכחי על חייו ועל משפחתו; כיבוד חוק וגורמי אכיפה; השפעה מרתיעה של ההליך הפלילי; והיעדר עבר פלילי.

אשר לגיבוש המלצתו, התלבט שירות המבחן עת ששקל מצד אחד את היותו של הנאשם מפרנס יחידי אשר מנהל אורח חיים נורמטיבי ונעדר עבר פלילי, ומצד שני את חומרת העבירה ועמדתו של הנאשם בנוגע אליה. נוסף על כך הביא שירות המבחן בחשבון את מצב הסכסוך במשפחה המורחבת שלהערכתו טרם נפתר בהינתן שרוצחי האח טרם נתפסו.

לאור כל הנתונים דלעיל התקשה שירות המבחן לבוא בעמדה חד משמעית בעניינו של הנאשם. עם זאת המליץ שירות המבחן להביא בחשבון את היותו של הנאשם מפרנס יחיד למשפחתו ונטול עבר פלילי.

טיעוני הצדדים לעונש

4. באת-כוח המאשימה, עו"ד יעל ריצ'קר, עתרה להשית על הנאשם עונש בן 20 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס. אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה וקנס. אשר למיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחם טענה שיש למקמו בחלק התחתון אך לא בתחתיתו. בטיעוניה הדגישה את פוטנציאל הסיכון ההרסני שבעבירה ואת פסיקת בית המשפט העליון שעל פיה יש להחמיר את הענישה בעבירות נשק. ב"כ המאשימה ציינה שהנאשם לא קיבל אחריות על המעשה והוא ממשיך לשלול כל קשר אליו. עוד הפנתה להערכת שירות המבחן שלפיה הסכסוך המשפחתי טרם הסתיים וטענה שהדבר מצדיק הענקת משקל לשיקול הרתעת היחיד במסגרת הענישה. לתמיכה בטיעוניה הגישה פסיקה.

5. בא-כוח הנאשם, עו"ד נור אלדין אבו גוש, ביקש להסתפק במאסר בעבודות שירות. בטיעוניה הדגיש את התרשמות שירות המבחן מכך שהנאשם אדם אחראי המשקיע מאמצים בגידול ילדיו ובפרנסתם, ומכבד את המדינה ואת החוק. ב"כ הנאשם טען שהטלת מאסר בפועל תזיק לנאשם ולבני משפחתו בהיותו מפרנס יחיד. ב"כ הנאשם הדגיש שהנאשם לא התכוון להשתמש באקדח, שיתף פעולה עם המשטרה במהלך

החיפוש והחקירה, והוא נעדר עבר פלילי. לתמיכה בטיעוני הפנה לפסיקה שבה הוטלו עונשים ברף של עבודות שירות על עבירות נשק.

דברי הנאשם

6. הנאשם ניצל את זכותו למילה האחרונה. בדבריו לפניי סיפר שהוא אב לשישה אשר שומר על בני משפחתו ומטפל באמו החולה. עוד סיפר הנאשם שכל חייו הלך בדרך הישר ועבד קשה כדי לפרנס את משפחתו. הנאשם ביקש שלא להעניש את ילדיו כי אין מי שסייע להם מלבדו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

7. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. **הערך החברתי המוגן** שנפגע במקרה זה הוא ערך ההגנה על שלום הציבור ובטחונו ומניעת סיכון לחיי אדם.

ביהמ"ש העליון עמד פעמים רבות על חומרתן של עבירות הנשק, על הסיכון הטמון בהן לשלום הציבור ועל חומרת הענישה ההולמת עבירות אלה.

בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נגד בסל** (08.03.2017) נוסחו הדברים כך:

"נשק המתגלגל מיד ליד עלול להגיע לידי גורמים עברייניים או לפעילות ביטחונית, פגיעתו הרעה מורגשת ומהווה איום על שלום הציבור כולו"

דברים ברוח זו נאמרו גם בע"פ 5604/11 **נאסר נגד מדינת ישראל** (05.10.2011):

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנודעת לעבירות נשק בכלל, ולעבירת החזקת נשק בפרט, המקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית, ולפיכך, מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת".

9. **מידת הפגיעה בערך המוגן** אינה מבוטלת. האקדח והתחמושת שהחזיק הנאשם עלולים היו להתגלגל לידיים עוינות ולהמיט אסון עד כדי אובדן חיי אדם ממש. הדברים נושאים אופי מחמיר במיוחד, שעה שעל פי הערכת שירות המבחן סכסוך הדמים במשפחתו המורחבת של הנאשם עודנו פעיל, ושעה שרוצחי אחיו של הנאשם טרם נתפסו.

10. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, בפסיקה ניכרת מגמה מובהקת של החמרה בעבירות נשק. עיון במאגרים מעלה שקיימת פסיקה ענפה ומבוצרת של הטלת עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה לצד עונשים נלווים כאשר אורך התקופה נקבע בהתאם לסוג כלי-הנשק, סוג העבירה והנסיבות הרלוונטיות לביצועה. יתרה מכך, בפסיקה נשמעות קריאות לצורך בהעלאת רף הענישה על רקע האלימות הקשה הכרוכה בשימוש בנשק חם אשר הפכה זה מכבר לחזון נפרץ במחוזותינו ועל רקע מספרם הרב של הנרצחים והפצועים כתוצאה מכך.

בהתייחס לרמת הענישה הראויה בעבירות נשק, קבע בית המשפט העליון בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נגד סובח** (5.11.2019) כי אין די בענישה הנוהגת כיום ויש להעלות את רף הענישה בעבירות אלה. ובלשון בית המשפט נאמרו הדברים כך:

"...לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל"מכת מדינה", ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס לה".

בהתייחסו לעבירה של החזקת נשק בלא רשות כדן, אמר בית המשפט כך:

"בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדן, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך".

בע"פ 9702/16 אבו אלוליאיה נגד מדינת ישראל (13.09.2017) חזר ביהמ"ש העליון חזר על מדיניות הענישה המחמירה הנהוגה בעבירות נשק בזו הלשון:

"[...] ככלל, בפסיקת בית משפט זה באה לידי ביטוי, בשורה ארוכה של פסקי דין, מדיניות של החמרה בענישה בעבירות נשק [...] גם כאשר מדובר בעבירות של החזקה ונשיאת נשק שלא כדן בלבד, בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלו ועל הצורך להרתיע מפניהן בדרך של הטלת עונשי מאסר, גם על נאשם שאין לו עבר פלילי מכביד... הכלל של השתת מאסר בפועל לתקופה משמעותית בעבירות החזקת נשק חל גם כאשר מדובר בעבירות שאינן במדרג הגבוה, כמו מקרה זה [...] היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, החזקת נשק באופן בלתי חוקי תוך יצירת הפתח והאפשרות הזמינה לשימוש בו, מהווה סיכון של ממש לשלום הציבור... זאת על אחת כמה וכמה שעה שמדובר בסוג של כלי נשק שעשוי להביא למותו של אדם".

11. נוסף על אלה, בחנתי את פסקי הדין הבאים:

ע"פ 4332/21 עאסלה נגד מדינת ישראל (20.02.2022): בית המשפט העליון הקל בעונשו של נאשם שהורשע בהחזקת תת מקלע ומחסנית והעמידו על **9 חודשי מאסר בעבודות שירות**. בית המשפט המחוזי דן את הנאשם ל-15 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס. בית המשפט העליון קבע שנסיבות המקרה כמו גם נסיבותיו האישיות של המערער מצדיקות חריגה מרמת הענישה המקובלת תוך מתן משקל לעיקרון הענישה האינדיבידואלית. בין היתר התחשב בית המשפט העליון בגילו הצעיר של הנאשם, בעברו הנקי, בהודייתו המידית, בהליך טיפולי משמעותי שעבר ובחרטתו העמוקה על המעשים.

ע"פ 2482-22 מדינת ישראלנגד קדורה (14.04.2022): בית המשפט העליון החמיר את עונשו של נאשם שהורשע בהחזקת אקדח, כדורים ורימון הלם בצוותא חדא עם אחר, והעמידו על **18 חודשי מאסר בפועל** לצד עונשים נלווים חלף 10 חודשי מאסר בפועל שהוטלו עליו במקור בבית המשפט המחוזי. בנסיבות התיק, הסתיר הנאשם את אמצעי הלחימה על גג ביתו לאחר שקיבל אותם מבן דודו, ובהמשך העבירם לידי אדם נוסף. האקדח והכדורים לא נתפסו. ביהמ"ש העליון עמד על חומרת העבירה תוך שקבע: **"ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת "אם מחזיקים - למאסר נשלחים"**.

רע"פ 6969-20 אבו חומוס נגד מדינת ישראל (18.10.2020): בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בהחזקת אקדח חצי אוטומטי מסוג ברטה, אשר היה נתון בתוך תיק עור שהוסתר בכספת בחדר השינה של הנאשם. הנאשם נידון לפני **9 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס**. באותו תיק קבעתי שמתחם העונש ההולם נע בין 8-20 חודשי מאסר בפועל, והעונש המתאים ברף התחתון של המתחם הוטל מתוך התחשבות בגילו המתקדם של הנאשם (יליד 1945) ובמצבו הבריאותי הקשה. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

ע"פ 2826/19 מרעאנה נגד מדינת ישראל (11.07.2019): בית המשפט העליון הקל בעונשו של נאשם שהורשע בהחזקת אקדח ומחסנית והעמיד אותו על **9 חודשי מאסר בעבודות שירות**. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ועד ל-24 חודשים ודן את הנאשם ל-10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע שגזר הדין מתון ומאוזן, אך הקל בעונשו של הנאשם בעקבות שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק ובהתחשב בתסקיר שירות המבחן.

ע"פ 1505/14 אחמד ליסאוי נגד מדינת ישראל (04.11.2014): בית המשפט העליון הקל בעונשו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות של החזקת אקדח שלא כדין, מעשה פיזיות ורשלנות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת רכוש החשוד כגנוב. בגין עבירות אלו נידון הנאשם בבית המשפט המחוזי ל-8 חודשי מאסר בפועל ולעונשים נלווים. בית משפט העליון עמד על חומרת העבירות אך הפחית את עונשו ל-**6 חודשי מאסר בעבודות שירות**. בית המשפט הביא בכלל שיקוליו את גילו המתקדם של הנאשם - 60, בעיותיו הבריאותיות על אשר להערכת שירות המבחן עשויות היו להחמיר אם היה נידון למאסר ממושך, הודאתו, נטילת האחריות על העבירה, עדויות האופי, והתקופה הניכרת שבה היה נתון בתנאים מגבילים.

ע"פ 2398/14 אלהזיל נגד מדינת ישראל (08.07.2014): בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של החזקת אקדח, מחסנית ותחמושת ונידון **למאסר בפועל בן 13 חודשים ולמאסר על תנאי**. בית המשפט הדגיש את מדיניות ההחמרה בעבירות נשק ואת המשקל הממשי שיש לתת לשיקולי ההרתעה בעבירות אלה. בית המשפט עמד על פוטנציאל הסיכון שיש בעבירות אלה באומרו: **"לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך, יש פוטנציאל לשמש 'לחיסול חשבונות' 'ולפתרון סכסוכים' כמו גם לעבירות חמורות נוספות"**.

ע"פ 5604/11 נאסר נגד מדינת ישראל (05.10.2011): בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של החזקת נשק ותחמושת. הנאשם ערער, בין היתר, על רף הענישה, זאת לאחר שבית המשפט המחוזי גזר עליו **12 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי וקנס**. בנסיבות התיק, הנאשם החזיק באקדח מסוג ברטה ובמחסנית שבה 8 כדורים, אשר נתפסו בביתו בעת שנערך בו חיפוש משטרי. הנאשם, נעדר עבר פלילי מכביד ובעל תסקיר חיובי, טען שמצא את האקדח סמוך לביתו כשהוא חלוד ואינו שמיש. בית המשפט העליון שקל את חומרת העבירה ואת נסיבות המקרה ופסק שלנוכח הסיכון שיצר הנאשם במעשה החזקת האקדח בהיעדר הרשאה לכך, גם בהנחה שהאקדח לא היה שמיש, צדק בית המשפט המחוזי שהשית עליו מאסר בפועל.

עפ"ג (מח' נצ') 21260-10-19 מדינת ישראל נגד מזאריב (24.11.2019): בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של הנאשם והעמידו על **12 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, וקנס בסך 5,000 ₪**. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית בכך שהחזיק בארון בגדים בחדר השינה שלו בתת מקלע מאולתר ובמחסנית מלאה ב-21 כדורים. כלי-הנשק והמחסנית היו מוסלקים בתוך קופסת נעליים בארון נעול. בית משפט השלום קבע שמתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשים לצד ענישה נלווית, אולם החליט לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ודן את הנאשם ל-9 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסך 5,000 ₪ וצו מבחן. בית המשפט המחוזי עמד על מדרג החומרה המקובל בעבירות נשק וקבע שההחמרה בענישה נדרשת בכל קשת עבירות הנשק לרבות בעבירות המצויות בצדו הנמוך של המדרג כמו החזקה בלבד, וזאת בשל פוטנציאל הסיכון הטמון בעבירות אלה. אשר למידת הסיכון הפוטנציאלי לפגיעה באחרים קבע בית המשפט שלא דומה החזקת תת-מקלע להחזקת אקדח. בהתייחס למתחם העונש ההולם ולקביעת העונש המתאים, קבע בית המשפט המחוזי שנפלו טעויות הן בקביעת המתחם והן בעונש שהוטל בבית משפט השלום. בית המשפט מצא שהעונש נמוך בשיעור ניכר מהעונש הראוי באופן שמצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

עפ"ג (מח' חי') 43957-03-19 מדינת ישראל נגד ג'מאחנה (11.04.2019): בית המשפט המחוזי קיבל באופן חלקי את ערעורה של המדינה להחמיר בעונשו של נאשם אשר נידון בבית משפט השלום ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד עונשים נלווים בגין עבירות של החזקת נשק ותחמושת. בית משפט השלום סטה לקולה ממתחם העונש ההולם ובשיקוליו התחשב בהמלצת שירות המבחן, בגילו הצעיר של הנאשם ובשיקולי שיקומו. בית המשפט המחוזי החמיר את העונש והעמידו על **9 חודשי מאסר בעבודות שירות** לנוכח חומרת העבירה. בנסיבות התיק, נמצא הנאשם מחזיק באקדח מוסלק בתוך מגבת על רצפת רכב שבו נהגה אחותו, ובמחסנית עם 9 כדורים בתוכה אשר הונחה בדלת הנהג.

עפ"ג (מח' חי') 36573-01-18 **מחאמיד נגד מדינת ישראל** (07.02.2018): בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם על גזר דינו של בית משפט השלום אשר דן אותו ל-7 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי התחשב בשיקולי שיקום, הקל בעונשו של הנאשם והעמידו על **6 חודשי מאסר בעבודות שירות** לצד עונשים נלווים. בנסיבות התיק, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של החזקת נשק ותחמושת, לאחר שהחזיק ביחד עם אדם נוסף בנשק מאולתר מסוג קרל גוסטב, מחסנית לתת מקלע עוזי טעונה ב-2 כדורים, מחסנית מאולתרת ריקה, וקופסה המכילה 34 כדורים.

ת"פ (ב"ש) 19417-11-16 **מדינת ישראל נד' אבו אלקיעאן** (15.01.2020): הנאשם נידון ל-**15 חודשי מאסר בפועל, 18 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ₪**, לאחר שהורשע על פי הודאתו בהחזקת אקדח ברטה עם מחסנית וכדורים.

12. בהקשר לפסקי הדין דלעיל, יש להזכיר את ההבדל שבין טווח הענישה המקובל בפסיקה ובין מתחם העונש ההולם. בעוד שטווח הענישה הוא נתון שמבוסס על הדין הנוהג ומשקף ביטוי ענישה שונים למעשים דומים או קרובים, הרי שמתחם העונש ההולם הוא הכרעה ערכית של בית המשפט בדבר מדיניות הענישה הראויה, הכרעה שמבוססת על שורה של שיקולים שהפסיקה הנוהגת היא רק אחד מהם.

13. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה;** החזקת האקדח ברשות הנאשם פותחת פתח של זמינות לשימוש בו, ומשמרת זמינות זו לאורך זמן ועד למועד שבו אפשר שייעשה בו שימוש מצד הנאשם או מצד אחרים. בכך העמיד הנאשם את הציבור בסיכון ממשי וחריף.

מצאתי שהחזקת אקדח שעה שסכסוך הדמים בקרב משפחתו המורחבת של הנאשם עדיין פעיל ושעה שרוצחי אחיו טרם נתפסו, מהווה נסיבה לחומרה שכן יש בה כדי להעצים את החשש שייעשה שימוש באקדח במסגרת הסכסוך.

ב. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;** יש לבחון את המקרה שלפנינו כמו גם מקרים דומים אחרים על פי פוטנציאל החומרה בהבדל מחומרת התוצאה. שכן כדי להלום את חומרת המעשה ולהרתיע את היחיד ואת הרבים, אין צורך להמתין להתממשות התוצאה החמורה בפועל ודי בסיכון להתממשות תוצאה אפשרית בכוח. אשר לתוצאה שבכוח, אומר שפוטנציאל הנזק שיש במעשה שכזה הוא רב ועולה כדי סיכון חיי אדם ממש. הדברים אמורים בפרט על רקע ריבוי מקרי הרצח האלימות החמורה שהיו כרוכים בירי שהובילו בשנה האחרונה למותם של עשרות אזרחים.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים ובפרט כשמדובר בהחזקת אקדח ותחמושת, מצאתי **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע בין 9 חודשי מאסר בפועל**

ועד 24 חודשי מאסר והכול לצד מאסר על תנאי, קנס וחילוט האקדח והתחמושת.

15. לא מצאתי שקיימים במקרה זה שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

16. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו**; כאמור, הנאשם אב לשישה ילדים ומפרנס יחיד למשפחתו. ברי שאם יוטל עליו עונש מאסר בפועל יפגע הדבר בפרנסתו ובכך יפגעו גם משפחתו הסמוכים על שולחנו. הפגיעה במשפחה אינה מוגבלת רק לפן הכלכלי אלא שהיא כוללת גם פגיעה בפן המורלי - רגשי.

ב. **היעדר נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו**; הנאשם כפר באשמתו ובחר לנהל את התיק ולהיאבק על חפותו. מעדותו כמו גם מדבריו לשירות המבחן עולה שהוא מכחיש את העבירה ועומד על חפותו. נכון, לנאשם שמורה זכותו לטעון לחפותו ולהאמין בה, ואין לזקוף זאת לחובתו, כך נקבע במפורש בסעיף 40א(6) לחוק שזו לשונו: "...ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו". עם זאת, משכפר הנאשם באשמה והוא אינו מכיר בחטאו, אינו מקבל אחריות על המעשה, אינו מתחרט, אינו מפיק לקחים, ואינו פועל לתיקון דרכיו, לא יוכל ליהנות מההקלות השמורות למי שהודה.

ג. **חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה**; העבירה נעברה לפני ארבע שנים. אתחשב בחלופי הזמן במובן זה שבמהלכו לא עבר הנאשם עבירות נוספות.

ד. **היעדר עבר פלילי**; הנאשם נעדר עבר פלילי וזו לו מעידה ראשונה בפלילים.

17. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ומתוך התחשבות בכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, אינו בעל דפוסים עברייניים ומפרנס יחיד למשפחתו, הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את עונשו **בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור עליו 10 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי וקנס.

סוף דבר

18. לאחר ששקלתי את רכיבי הענישה השונים - סוגם, מידתם והשפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. **מאסר בן 10 חודשים.**

ב. **מאסר בן 6 חודשים שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת נשק ויורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.**

ג. **קנס בסך 2,000 ₪ או 8 ימי מאסר תמורתו.** הקנס ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 1 בדצמבר 2022. יתר התשלומים ישולמו בכל אחד בחודש בארבעת החודשים העוקבים.

לא ישולם תשלום במועדו תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית מיום התשלום המיועד ועד ליום התשלום המלא בפועל.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשפ"ג, 20 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.